

[Arbejdsministeren]

Jeg vil gerne sige det store flertal af partier tak for den positive modtagelse, man har givet dette forslag til folketingsbeslutning her i dag.

Hr. Ninn-Hansen sagde, at hvis man stemte ja til dette forslag, så købte man katten i sækken. Jeg tror, den betragtning hviler på den fejltagelse, at regeringen skulle ønske at sælge katte i forbindelse med dette forslag. Det er ikke tilfældet. Vi ønsker ikke at binde nogen til noget andet end en fælles forpligtelse i folketinget, udtalt af et flertal her i tinget til regeringen, et krav til regeringen, et krav til de organisationer, som regeringen skal forhandle med, om at forme et forslag til en ungdomsgaranti med virkning fra 1. januar 1984. Vi har af gode grunde ikke kunne beskrive, hvordan denne ungdomsgarantiordning skal se ud. Det hænger sammen med, som flere ordførere har været inde på det, at vi endnu ikke kender resultaterne af den vurdering – eller, som det hedder på nu-dansk, evaluering – der skal foregå af forsøgene i de to amter Storstrøms amt og Århus amt. Men vi har alligevel ment, at vi allerede nu kunne afgrænse en række af de problemer med hensyn til uddannelsesdelen af garantien, med hensyn til beskæftigelsesdelen, med hensyn til særligt udsatte grupper og med hensyn til ambitionsniveauet, som under alle omstændigheder skal besvares, inden man kan lave en ordentligt virkende ungdomsgaranti.

Jeg skal ikke trætte partierne her med en gennemgang af de mange problemer, der er omtalt i forslagens bemærkninger, kun sige til fru Lone Dybkjær, at vi lægger vægt på – det er ikke et kardinalpunkt eller et verdenshistorisk krav, men vi lægger trods alt vægt på det – at få dette forslag vedtaget i den nu foreliggende form inden sommerferien. Af én ganske bestemt grund: ikke af hensyn til regeringens prestige, men af hensyn til de organisationer, vi skal forhandle med. Vi tror, at en vedtagelse inden sommerferien vil lægge det pres på de forhandlinger, som er nødvendigt. Vi ved, at kommunerne har meget store problemer og meget store vanskeligheder. Vi ved, at denne sag ikke er let at løfte i forhold til arbejdsmarkedet. Derfor kan det være rigtigt med en tilkendegivelse fra folketinget om, at man ønsker disse spørgsmål belyst inden for en bestemt tidsfrist med henblik på at nå frem til et konkret resultat.

Som sagt er vi parate til at tage alle supplerende spørgsmål op i udvalgsarbejdet. Jeg skal endnu en gang sige tak for den positive modtagelse her i dag.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg er naturligvis ked af at forlænge debatten, men jeg synes alligevel, at jeg var nødt til at gå op og sige et par ord til fru Lone Dybkjærs bemærkninger til dette forslag. Der er et gammelt ord, der siger, at man ikke skal udsætte til i morgen, hvad man kan gøre i dag. Det er, ligesom om det er ved i den radikale udlægning at blive til: du skal altid udsætte til i morgen, hvad du kan gøre i dag. Det er jeg lidt ked af, fru Lone Dybkjær. Jeg er ked af det af følgende grund:

Vi har fra socialistisk folkepartis side stillet et forslag, som omhandler en helt bestemt gruppe af unge enlige uuddannede kvinder med børn. Jeg kan bedst karakterisere det på den måde, at det ved førstebehandlingen nærmest blev kvalt i bare velvilje. Det kommer ikke videre i denne samling, men jeg havde regnet med, at vi i forbindelse med de videre diskussioner, som skal pågå hen over sommeren om ungdomsgarantiordningen, kunne tage den gruppe med. Her var et punkt, som jeg opfattede at vi var enige med det radikale venstre og også med socialdemokratiet om i meget, meget høj grad. Derfor havde jeg regnet med, at det var noget af det, vi ville kunne drøfte sommeren over, som der jo er lagt op til i forslaget her at man skal gøre.

Det, der egentlig ligger på bordet for os her, er, at man skal tage en principbeslutning om, at man skal udforme en ungdomsgarantiordning. Jeg mener, vi må være forpligtede til i dette folketing at lave en ordning, som gør, at de unge tilbydes uddannelse eller arbejde. Det er det mindste, vi kan gøre i et samfund, hvor vi ikke har magten over virksomhederne – sådan at forstå, at vi kan pålægge dem at give disse unge mennesker et tilbud om arbejde eller et tilbud om uddannelse. Folketinget må tage det ansvar på sig, og det flertal, som arbejder med ungdomsarbejdsløsheden, må tage det på sig at lave en sådan ungdomsgarantiordning. Det, der ligger for lige nu, er bare at få taget en principbeslutning om det, og jeg er meget ked af, at